

eneste arving, når arveladeren ikke efterlader sig livsarvinger. Dør den længstlevende ægtefælle uden at have indgået nyt ægteskab og uden at efterlade sig livsarvinger, deles boet med halvdelen til hver ægtefælles arvinger. Er der ved den længstlevende ægtefælles død kun arvinger efter en af ægtefællerne, arver de det hele, jfr. arvelovens § 7, stk. 2.

Når den førstafdøde ægtefælles slægtninge herefter tager arv efter længstlevende ægtefælles død, må de svare arveafgift af deres arv efter deres slægtskabsforhold til den længstlevende ægtefælle. Er de ubeslægtede med den længstlevende ægtefælle, skal arveafgiften altså beregnes efter arveafgiftslovens § 2 D.

Arveafgiftsloven indeholder imidlertid i § 7, stk. 2, en særlig regel for det tilfælde, at to i formuefællesskab levende ægtefæller i *et gensidigt testamente* har bestemt, hvem den fælles formue ved den længstlevende ægtefælles død skal tilfalde. Reglen går ud på, at afgiften af den formue, som ved den længstlevende ægtefælles død falder i arv i henhold til ægtefællernes fælles testamente, skal beregnes efter vedkommende arvingers slægtskabsforhold til den ægtefælle, med hvem de er nærmest beslægtet.

Man må anse det for rimeligt, at denne regel også finder anvendelse, når boet ved den længstlevende ægtefælles død deles efter reglerne i arvelovens § 7, stk. 2. Det stillede ændringsforslag går ud herpå. Den foreslåede bestemmelse finder ligesom arveafgiftslovens § 7, stk. 2, kun anvendelse for så vidt angår fællesbomidler.

Ændringsforslaget under *nr. 8, stk. 2*, skyldes, at der efter den stedfundne afløsning af len, stamhuse og fideikommissgodser ikke længere er behov for, at erhververen af et len, stamhus eller fideikommiss, der ikke ønsker at berigtige arveafgiften ved afdragsvis betaling, skal have adgang til at berigtige arveafgiften ved overdragelse til staten af fast ejendom efter finansministerens bestemmelse.

Nr. 10, stk. 1, og nr. 22. Vedrørende ændringsforslaget under *nr. 22*, hvorefter arveafgiftslovens § 31, stk. 3, udgår, henviser man til bemærkningerne til arvelovforslagets § 13, jfr. betænkning nr. 291 om arvelovgivningen, side 61-62. Da den afgiftsmæssige kontrol, der sker på grundlag af den i arveafgiftslovens § 31, stk. 3, foreskrevne fællesboopgørelse, vil kunne gennemføres på grundlag af den ved arvelovens § 13 foreslåede opgørelse, foreslås pligten til at indgive fællesboopgørelse i henhold til arveafgiftslovens § 31, stk. 3, ophævet. Ændringsforslaget under *nr. 10, stk. 1*, står i forbindelse hermed og er for så vidt af redaktionel karakter.

Reglen i arveafgiftslovens § 14, stk. 1, hvorefter der ikke betales nogen arveafgift af de midler, hvorved den efterlevende ægtefælle hensidder i uskiftet bo, vil iøvrigt være yderligere begrundet ved de i arvelovens § 19, stk. 1, indeholdte regler om udskydelse af arvefaldet efter den førstafdøde ægtefælle, jfr. bemærkningerne foran til ændringsforslaget under *nr. 1*.

Ved ændringsforslaget under *nr. 10, stk. 2*, er reglerne i arveafgiftslovens § 14, stk. 3, 2. og 3. punktum, foreslået ophævet, da disse regler nu har mistet deres betydning.

Vedrørende ændringsforslagene under *nr. 11 og nr. 14, stk. 2*, bemærkes, at efterstempelingsafgiften af testamentsarv og halvprocentafgiften efter forordning af 8. februar 1810 begge forlængst er ophævet, førstnævnte afgift endeligt ved lov nr. 113 af 1. april 1922 om stempelafgift og sidstnævnte ved lov nr. 109 af 23. maj 1911 om afgifter ved tinglæsning m. m.

At man ved ændringsforslagene under *nr. 19 og nr. 31* har foreslået, at arveanmeldelser og gaveanmeldelser fremtidig alene skal afgives på tro og love og ikke tillige under eds tilbud, vil ikke medføre nogen forringelse af den strafferetlige beskyttelse for anmeldelsernes rigtighed.

Ved ændringsforslaget under *nr. 20, stk. 2*, bringes bestemmelsen i arveafgiftslovens § 27, stk. 2, 2. punktum, om underskrift på arveanmeldelsen for umyndiges vedkommende samt for personer, for hvem der er beskikket lavværg, i overensstemmelse med gældende lovgivning om umyndighed og værgemål.

At man ved ændringsforslaget under *nr. 26* har foreslået arveafgiftslovens § 39 ophævet, skyldes, at de heri indeholdte straffebestemmelser må anses for forældede.

Vedrørende ændringsforslaget under *nr. 28* bemærkes, at hjemmel til at foretage udpantning for arveafgift og gaveafgift med eventuelt påløbne renter samt for bøder haves henholdsvis i udpantningslovens § 1 og i straffelovens § 52, stk. 3. Reglerne i arveafgiftslovens § 41 må derfor anses for overflødige.

Ændringsforslaget under *nr. 29* skyldes, at overgangsbestemmelsen i arveafgiftslovens § 43 nu har mistet sin betydning.

Nr. 30. Ved den herunder foreslåede ændring af arveafgiftslovens § 44, der har sammenhæng med den under *nr. 1* foreslåede ændring af lovens § 2 A, henføres gaver til afdød barns eller stedbarns ægtefælle under gaveafgiftsreglerne. Den foreslåede regel forekommer naturlig på baggrund af ændringsforslaget under *nr. 1*.